

Kázání: 119. O velkém Božím stěhování

Nebojte se, ale věřte, držte se pravdy a naděje, a pomáhajte si navzájem. Spravedlnost a milosrdenství, které jste našli u Ježíše, nakonec zvítězí.

Kázání

O velkém Božím stěhování

1. čtení: Izajáš 65, 16 - 19

16 Kdo si bude v té zemi dávat požehnání, bude si je dávat v Bohu pravém. Kdo bude v té zemi přísahat, bude přísahat při Bohu pravém. Minulá soužení budou zapomenuta, ukryta před mým zrakem.

17 „Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. 18 Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásotu a jeho lid k veselí.

19 I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik.

2. čtení: Zjevení 21, 1 - 6

1 A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.

2 A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.

3 A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi,

4 a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo.“

5 Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“

6 A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít

zadarmo z pramene vody živé.

Sestry a bratři, když tak sledujete poslední vývoj války na Ukrajině nebo současné skokové zdražování nebo sucho a překotné tání ledovců, taky si někdy pomyslíte, jak tohle jednou skončí?

Politici obvykle na přímý dotaz ohledně budoucnosti odpovídají lakonicky, že nemají křišťálovou kouli, ekonomové zas krčí rameny, protože ve hře je prý mnoho neznámých činitelů.

Jedině snad klimatologové vědí víc, na odvrácení přehřátí planety nám dávají už jen několik málo let. Řeknu vám, nic moc povzbudivého. Takováhle kumulace nepříznivých okolností tu snad ještě nebyla. Jak jen tohle jednou skončí?

Ne, nebudeme si teď stýskat, lomit rukama ani fňukat, protože to bychom byli bývali klidně mohli zůstat doma. Sešli jsme se tady přece nejen proto, abychom si nalili čistého vína, abychom si řekli pravdu, jak se věci skutečně mají, ale také – a to především – abychom si na kapačkách evangelia nechali vlít do žil novou víru, naději a lásku.

Církev, kde se hlásá evangelium, ona dobrá zpráva, že Bůh je ve všech šlamastikách s námi, se dá skutečně přirovnat k infuznímu stacionáři.

Někdy se ovšem stává, řekněme si to na rovinu, že se tenhle infuzní stacionář zvrátí v něco na způsob drogového doupěte. Sice se tam čte ze stejné Bible, ale namísto víry, naděje a lásky se do žil vlévá nedůvěra, beznaděj a nenávist.

Namísto nové dávky energie pro každodenní zápas se zlem v nás a kolem nás se v takovém doupěti podávají omamné prostředky, co lidem poskytují únik z reality.

Určitě už jste někde, sestry a bratři, zaslechli, že za válku si může Západ sám nebo že ekonomická krize je vyvolaná bohatými, aby byli ještě bohatší, nebo že změna klimatu neexistuje a tak podobně.

A někteří z Bible navíc ještě vyčtou sdělení, že všechno jde podle Božího plánu, čím hůř, tím líp, a než všechny ty hrůzy dosáhnou vrcholu, že Bůh ty své evakuje do nebe a potom že prý se na zemi rozpoutá učiněné peklo.

Takových a podobných představ je spousta, jedno mají ale společné: berou lidem chuť čelit aktuálním hrozbám, berou odvahu postavit se proti nepříznivým okolnostem. V drogovém opojení se čeká už jen na vytržení, nic jiného nemá příliš smysl, protože všechno je přece seshora předem naplánované.

Stejnému pokušení vzdát se jakéhokoli úsilí, rezignovat na změnu, zařadit se podle situace, být zticha a o nic se nesnažit, byli vystaveni i křesťané, kterým Jan adresoval svůj spis. Známe ho pod názvem Zjevení neboli Apokalypsa.

Byla to tenkrát doba nelehká, nepříznivé okolnosti se jakoby kumulovaly a ti, kdo věřili, že spravedlivý a milosrdný spasitel Ježíš je Pánem nad všechny pány, neměli zrovna na růžích ustláno. Za jediného spasitele a pána se totiž považoval císař a nestrpěl nikoho, kdo by mu chtěl lézt do zelí.

Křesťané byli ze dne na den označeni za nepřátele říše, za rozvratníky a nebezpečné protistátní živly. Podle toho s nimi potom úřady a sousedé zacházeli.

Na lidská práva se tenkrát moc nedbalo a soudní verdikty byly samozřejmě jednoznačně na straně císařské moci.

‘Jak jen tohle jednou skončí?’, přemítali určitě tenkrát křesťané. ‘Má vůbec Ježíšovo Boží království

v tomhle světě šanci? Nedopadne to nakonec tak, že Bůh bude muset zkažený svět docela zničit? A nebylo by lepší nechat ho raději plavat a počkat si někde v koutku, až nás Bůh zachrání a evakuuje k sobě do nebe?’

A Jan, ve vyhnanství někde na ostrově Patmos, sedne k psacímu stolu a sepíše pro všechny, kdo se ptají, jak tohle jednou skončí, dopis. Je to dopis plný básnických obrazů, metafor, šifer a jinotajů. Poselství, které chce svým souvěrcům na pevnině předat, je však přes všechnu svou tajemnost naprosto jasné:

Nebojte se, ale věřte, držte se pravdy a naděje, a pomáhajte si navzájem. Spravedlnost a milosrdenství, které jste našli u Ježíše, nakonec zvítězí.

Bůh o vás ví, je na vaší straně. Počítá s vámi, že ho v době, kdy svět ovládly nespravedlnost a sobectví, nezhradíte. Potřebuje vás na zemi právě teď. Bez vás by zlo nemělo už docela žádné zábrany.

Jan neslibuje, že se ostrakizovaným a pronásledovaným křesťanům nic nestane, že se jim budou kulky vyhýbat, že svým pronásledovatelům vždycky nějak zázračně uniknou.

Naopak, napíše jim na přímo, že budou nejspíš mučedníky. Ten, kdo jde za ukřižovaným Ježíšem, musí logicky s touhle možností počítat.

A Jan ve své impozantní vizi vidí velké množství těch, kdo nepoklekli před šelmou, ať už jí byl tehdejší císař, nebo třeba dnešní ruský prezident, nebo současná inflace, nebo hrozba změny klimatu.

Vidí obrovský zástup lidí, kteří navzdory invazi odmítli sjednat příměří se zlem.

Vidí nekonečný zástup lidí, co nezapomněli na chudé a potřebné, kterým nenasytná inflace ukrájuje z posledních zásob.

Vidí velký zástup lidí, kteří se snaží odvrátit zkázu světa klesajícího pod tíhou průmyslových zplodin.

Právě proto jsme na světě, píše Jan, abychom šelmám, co jej ohrožují, bránili v jejich řádění do posledních sil, abychom se před nimi nesklonili.

Jak známo, na každého jednou dojde, bez ohledu na to, o jakou šelmu se jedná. Zemi čeká velká proměna. Právě tohle nám chce Jan v samém závěru svého spisu naléhavě sdělit:

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly... A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta, ozdobená pro svého ženicha.“

Proměna to bude dokonalá, projde jí nejen naše všelijak pošramocená země, ale dokonce i samo nebe.

Obě části světa budou zase vzájemně provázané, jako tomu bylo kdysi na samém začátku. Budou prostupné, bez hranic a celních prohlídek, něco jako schengenská dohoda, která před lety smazala hranice v Evropě.

Naplní se tak slova modlitby Páně, v níž prosíme, aby na zem přišlo Boží království, jako je v nebi.

A na proměněnou zemi se snese nový Jeruzalém, což je metafora označující všechny, kdo se za předchozího života – třeba i navzdory utrpení – drželi Krista, kdo si uchovali důvěru, kdo neztratili naději a kdo se nevzdali lásky, vzájemné solidarity a pomoci druhým.

A Bůh se do tohoto nového pozemského Jeruzaléma, který má podobu chrámu, nastěhuje a bude s námi lidmi bydlet, protože tohle měl vždycky v plánu.

Co k tomu dodat? Janova vize je úchvatná. Nejsme tu na zemi jen tak pro nic za nic. Máme úkol. Nebát se šelem, ať své tesáky cení sebevíc. Zůstat při Kristu.

Závěrem bych snad jen zmínil apoštola Pavla. Na rozdíl od Jana, který očekává, že s k nám lidem Bůh nastěhuje po proměně světa, Pavel má za to, že se k nám už nastěhoval.

V listu do Korintu pokládá svým adresátům řečnickou otázku: „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?“

Jestliže je to tak, pak velká proměna světa už začala! Ale vlastně jsme to slyšeli i v dnešním čtení, kde Jan referuje přímo od Božího trůnu.

„Ten, který seděl na trůnu (Jan má na mysli Hospodina), řekl: ‘Hle, všechno tvořím nové.’ A řekl: ‘Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.’ A dodal: ‘Již se vyplnila.’“

Pavel i Jan jsou tedy zajedno: Budoucnost už začala. Není důvod čekat něco dalšího. Bůh je s námi. Nyní jde jen o to, abychom byli my s ním. Potom to s naším světem jednou nemůže skončit jinak, než dobře.

PeČ

SPCH 15. 5. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Sít víry](#)